

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΗΧΩ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Διευθυντὴς Ν. ΦΑΛΗΡΕΥΣ ΒΕΗΣ

Συντάκται Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Ι. Ν. ΓΡΥΠΑΡΗΣ.

ΤΗ: ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ: ΤΩΝ ΔΟΚΙΜΩΤΕΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝΩΝ.

Ἐκδύται: Κ. ΖΙΒΙΑΗΣ ΚΑΙ ΣΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φυλλάδιον: **Ι. Πέτρον Ἰωαννίδου**, «Καταχθόνια» (Ἠραϊστειον) (ποίημα). — **Ἀλεξάνδρος Παπαδοπούλου** «Ὁ Φίλος μάς». — **Α. Συμηριώτη**, «La creatura bella». — **Ν. Φαληρεῖς**, «ἐν ἄνθος τῆς καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς». — **Σ. Δ. Ἰωάννης** «Κουκουζέλης». — **Catulle Mendés**, «Παρχμυθι» μετάφρ. Daniél. — «Πειρασμὸς» (μυθιστόρημα **Th. Bentz**).

Ἐξωφύλλου: (ἐπιφυλλίς «Ἠχοῦς»). Νόστιμον παιγνίδι. — Νέαι ἐκδόσεις. — Ἡ χειραφέτησις τῆς γυναίκας. — Τὸ ἰδεῶδες καὶ τὸ μέλλον τῆς τέχνης. — Ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις. — Ἀλληλολογαφία.

Συνδρομή: Ἐν Κωνσταντινίῳ γρ. 40. — Ταχυδρομικῶς γρ. 34. — Ἐξωτερικοῦ φρ. γρ. 12. — Ἐκαστον φυλλάδιον γρ. 1.

Ἄμα τῇ πληρωμῇ τῆς συνδρομῆς δίδεται τὸ πρῶτον μέρος τοῦ μυθιστορήματος.

Adresse: N. PHALÈRE BEY

Directeur de "L'ECHO LITTÉRAIRE,,

12 Rue Haratchi, Galata - Constantinople.

EN ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τύποις Κ. ΖΙΒΙΑΟΥ καὶ Σακ, Γαλατῶν, ὁδὸς Χαριστῶν, ἀριθ. 12.

1896

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ „ΗΧΟΥΣ“, ΝΟΣΤΙΜΟΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

(Εκ τοῦ γαλλικοῦ ὑπό Ν.)

Ὁλοκάκινος ἀκόμα διὰ τὴν τόλμην του ὁ Λουδοβίκος Βαρβὸς ἀπεκρόβη εἰς τὴν σκιάν ἑνὸς παρχύρου, τὸ ἄπλετον ἐκεῖνος φῶς, ἡ ὄλως πρωτοφανὴς δι' αὐτὸν ἐκθαμβωτικὴ ἐκείνη γλιθὴ, τὰ ὀλίγα ποτήρια καμπανίτου, τὰ ὅποια ἔπαιε διὰ νὰ ἐγκαρδιωθῆ, καὶ πρὸ πάντων ἡ προαπασχόλησις περὶ τοῦ μέλλοντος του, τὸ ὅποιον στενωῶς συνδέετο μὲ τὸ ἀποθησάμενον τοῦ χοροῦ ἐκείνου, ἦσαν βεβκίως ἀρκετὰ διὰ νὰ τὸν παρῶν. Τὴν ἀράγην νὰ φρονῆ ἡ οἰκοδόμησις περὶ αὐτοῦ; Κετώρθωσεν ἀραγε νὰ τὸν πάρουν ἀπὸ καλὸ μάτι; Εἶπεν ἀράγε ὅτι ἔπρεπε νὰ εἰπῆ;

Τὸ κάτω-κάτω καλοῦσιν τὰ κατώρθωσεν. Ὑστερα ἀπὸ τὸ τρίτον σπῆμα τοῦ τετραχόρου ἡ κ. τοῦ Σαίντ-Γκριέξ ἐψιθύρουν εἰς τὸ αὐτὸ του: «Πολλὰ μὲ εἶπεν περὶ ἡμῶν, κύριε, θὰ προσπαθῶμεν νὰ μὴ ἔχετε λόγους παρὰ τῶν ἐναντίων μας.»

Ὁὐκ ἦτο μῦθος τοὺς εὐνοϊκούς τούτους λόγους, ὁ Λουδοβίκος Βαρβὸς δὲν ἦτο ὄλως διόλου ἡσυχός. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ τετραχόρου ἡ κυρία τοῦ Σαίντ-Γκριέξ πῆρε ἕνα παρῶν ὄρος. Ἐνόμιζεν ὅτι μία ἐνοχλητικὴ καὶ ἐπιμόνος ἰδέα κατέλαβε τὸ πνεῦμά της. Πολλάκις ἐκύτταζε μὲ ἔκφρασιν δυπιστίας καὶ πείσματος. Καὶ τὸ παραδοξότερον ὅλων, ἐνῶ ὠμίλει ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον καὶ μόλις ἠμιάνοιγε τὰ χεῖλη της, σὰν νὰ ἤθελε νὰ κρατήσῃ τὴν πνοήν της... Δικτὶ ἀρὰ γε;... Μήπως ἦτο ἐνδειξίς ἀπαρσεκείας; μήπως ἔκαμε χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῆ κανὲν σφάλμα.

Ἐνῶ ἐσκέπτετο ὅλα αὐτὰ τὸν ἐπλησίασεν ὁ λοχαγὸς Αιζτέρεπ καὶ ὕστερα ἀπὸ δύο τρεῖς τυπικὰς φράσεις ἀπροσπῶς τὸν ἠρώτησεν:

— Δὲν με λέτε, κύριε, μήπως κατὰ τύχην ἐφάγατε ἀπόψε σκόρδον;

— Ἐγὼ, λοχαγέ μου;

— Μὲ συγχωρεῖτε διὰ τὴν ἐρώτησίν μου ταύτην, ἀνόητον κατὰ τὸ φαινόμενον... ἀλλὰ ἀποκρίθητι εὐλικρινῶς. Εἴσθε βεβκίως ὅτι δὲν ἐφάγατε ἀπόψε σκόρδον;

— Πολὺ βέβκιος.

— Καλὰ τῶλεγα.

— Ἄλλως τε δὲν μυρίζω.

— Δὲν μυρίζετε σκόρδιλα. Εἴσθε τυχερὸς διότι εἶναι ἀνυπόφορον πρᾶγμα.

— Ἴσως... ναι, πραγματικῶς... Τώρα ποῦ με τὸ λέτε...

— Ἡ κ. τοῦ Σαίντ-Γκριέξ τώρα-τώρα μὲ τῶλεγε ἀπὸ ἐχθροῦσε μαζί σας... ὕπαρχουν κακοκνηθευμένοι ἄνθρωποι στὸν κόσμον!

Ὁ ἴδιος ἔτρεχε ἀπὸ τὸ μέτωπον τοῦ Βαρβῶ. Τῶ-

ρα ὅλα τὰ ἐννοεῖ. τὴν ἐκφραστικὴν μιμητικὴν τῆς ἐπαρχίνας κατὰ τὴν ἐρώτησιν τοῦ λοχαγοῦ, ὁ πέπλος ἔπεσε πλέον.

— Ἀπὸ ἐχθροῦσε μαζί μου... Ἄλλὰ τότε λοχαγέ μου, φαντάζεται ὅτι ἐγώ...

— Τὸ ὁμολογῶ, ἀλλὰ ἐμάντευσα ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἴσθε ὑμεῖς ὁ ἐνοχός καὶ σὰς εἰδοποιῶ. Εἰς τὴν θέσιν σας θὰ ἔλεγα δύο λόγια εἰς τὴν κυρίαν τοῦ Σαίντ-Γκριέξ, θὰ τὴν ἐδίδα νὰ ἐννοήσῃ ὅτι εἶμαι ἄθωος. Διότι ἐπὶ τέλους θὰ ἀναγνωρίσετε ὅτι διὰ νὰ φάγῃ κανεὶς σκόρδα καὶ νὰ ἔλθῃ στὸ χορὸ εἶναι ξέρον κ' ἐγώ!

Ὁ Λουδοβίκος Βαρβὸς εὐχαριστεῖ τὸν ἀξιωματικὸν μὲ παλλὰς διαχύσεις καὶ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν σκηνήν.

Ἔτσι ἔ! ἡ ἐπαρχίνα τὸν θεωρεῖ ὡς ἰκανὸν νὰ λησμονήσῃ εἰς αὐτὸν τὸν βαθμὸν τὴν ἐθιμοτυπίαν! Αὐτὴ ἡ τόσον καλὴ δι' αὐτὸν, ἡ μόνη του προστατίς! Εὐτυχῶς ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς ἀξιωματικὸς τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζει διόλου εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ. Μὲ καθε θυσιάν πρέπει νὰ ἄθωωθῆ.

Ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν κειροφυλάκτει τὴν περίστασιν διὰ νὰ πλησιάσῃ τὴν κ. τοῦ Σαίντ-Γκριέξ, ἀλλὰ προσκρούει εἰς μεγάλα ἐμπόδια. Νομίζει ὅτι ὅλοι συνενοήθησαν διὰ νὰ μὴ τὸν ἀφήσουν νὰ τὴν πλησιάσῃ. Δὲν εἰδεύει τὴν τέχνην νὰ διαλισθῆσῃ ἀνάμεσα τοῦ ὁμιλοῦντος, πίνοντος καὶ χορευόντος ἐκείνου πλήθους.

Τέλος κατορθώνει νὰ τὴν πλησιάσῃ καὶ ἐνθυμούμενος αὐτολεξεί τοὺς λόγους τοῦ λοχαγοῦ τῆς λέγει:

— Δὲν σὰς φαίνεται, Κυρία, ὅτι ἀπὸ κειροῦ εἰς κειρὸν μυρίζει σκόρδιλα;

— Ἄ! σὰς φαίνεται, Κύριε!

— Πρέπει νὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι πολὺ κακῶς ἀνκατεθραυμένοι...

Ἡ Βαρωνὶς δὲν τοῦ ἔδωσε κειρὸν ν' ἀποτελειώσῃ. Ἐξήστραψεν τὸ βλέμμα της ἀπὸ ὀργὴν καὶ ἀποτόμως τῶ ἔστρεψε τὰ πόδια. Εἶδε τὸν ἀξιωματικὸν ὁποῖος ἔστεικεν ἐκεῖ πλησίον σόβαρος καὶ ἀτάραχος.

Τὸν βραχίονά σου λοχαγέ!

Ὁ ταλαίπωρος Βαρβὸς ἔμεινεν ἀποσβολωμένος ὡσὰν νὰ τὸν εἶχε πλήξῃ κεραυνός.

Τὴν ἐπαύριον ὁ λοχαγὸς ἀνεχώρησε καὶ μόνος εἰς τὸν σιδηρόδρομον ξεκαρδίετο ἀπὸ τὰ γέλοια διὰ τὸ νόστιμον παιγνίδι ποῦ ἔπαιξε τῆς ἐξιδέλης του.

Τὴν ἐπαύριον ἐπίσης, ἡ κ. τοῦ Σαίντ-Γκριέξ ἔγραψεν εἰς τὴν ἀνάδοχον τοῦ Λουδοβίκου Βαρβῶ μὲ τὸ κομψὸν καὶ συμπαθητικὸν γράψιμόν της:

Φιλτάτη μου,

Ὁ σέβυρός μου εἶδε τὸν γέροντ' ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐνδιαφέρεται καὶ μ' ἐπεφόρτισε νὰ σοῦ ἐκφράσω

ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΑ

Ἠφαίστειον.

Ἄναψτε κ' ἔκαιε βαθεῖα ἑστὰ σπλάγγνα μου θαμμένο, ἄφανο, ἀτάραχο, βουβὸ, χωρὶς κ' ἐγὼ ἀκόμα νὰ νοιώσω πῶς ἐχώρεσε μέσ' ἐστῆψυχό μου σῶμα τέτοια κατὰρα ἀκοιμιτη, δαιμόνιο ἔξωρικισμένο.

Ἄναψτε κ' ἔκαιε κρουθὰ κ' ἀπ' ὄλους ξεχασμένο ἠφαίστειο θεόρατο, ποῦ ἡ πέτρας καὶ τὸ χῶμα ἀπ' τὴ φωτιά του θάλυωναν κ' αὐταίς, κ' ἂν εἶχε στόμα γιὰ ἐμένα θάναστέναζε τὸ πᾶν ἀπελπισμένο.

Μὰ μόλις σὲ εἶδα, ἔχασα τὴν πρώτην μου ἀνδρεία. τὸ ἄφωνο ἠφαίστειο βογκᾷ, ξεπλημμυρίζει καὶ μέσ' σὲ λάβα καὶ φωτιά καὶ θειάφι σὲ βαπτίζει.

Ἦταν ἡ μαύρη ἀγάπη μου, γὰ ἐσὺ μ' ἀναισθησία μου ἔσθυσες καὶ ὄνειρα κ' ἠφαίστειο· τί κρῖμα! δὲν νῦρες οὔτε ἀνάστασι μ' ἐμένα οὔτε μνήμα.

Ι. ΠΕΤΡΟΥ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ο ΦΙΛΟΣ ΜΑΣ

Τὸ κεφάλι της βαρὺ ἀπὸ στοχασμούς, ἔγειρε στὸ στήθος της. Τὰ μάτια της κερκωμένα σὲ μιά ἐρημερία δὲν σκεύουν, διὰ δὲν διαβάζουν. Ἐνας στενκρὸς βαθὺς ἀνασηκῶναι τὸ στήθος της καὶ ζαρόναι τὸ μέτωπό της.

Ὅστε ἀκούει τὰ βήματα τοῦ Γεώργου, ποῦ πνίγονται στὸ γροῦδι τοῦ περσινοῦ γλιθοῦ· οὔτε ἀκούει τὸ καναράκι ποῦ τραγουδεῖ χαρούμενα, σὰν νὰ γιορτάζει τὸν ἐρχομὸ τοῦ πικροῦ γνωσμοῦ του.

Ποτὲ ὁ Γεώργος δὲν τὴν εἶδε σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι. Εἶχε συνήθειαι στὸ χαρῶπό χαμόγελό της, στὴν ἀσκητικὴ φλυαρία της, πειὸ ἀσκητικὴ καὶ πειὸ γλυκεῖα ἀπὸ τὴ φλυαρία τοῦ καναριοῦ της.

Ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸ τραπέζι καὶ τῆς ἐργασίας της καὶ τὴν ἔβλεπε, ὄχι μὲ περιέργεια μὰ μὲ πόνο βαθύ.

Τὸ χέρι του ἔτρεμε... γιὰ μετετόπισε ἕνα μικρὸ ψαλιδάκι καὶ ἐκεῖνη πετάχθηκε τρομαγμένη· μὰ ὅταν τὰ μάτια της σταμάτησαν στὸ Γεώργου, ἔλαμψαν, τὰ πικραμένα χεῖλη της ἐχαμογέλασαν ἕνα χαμόγελο, ποῦ ἐφανέρωνε ἀγάπην καὶ ἐμπιστοσύνην. Τοῦ ἔδωκε τὸ χέρι της καὶ εἶπε μὲ ρωνὴ ἀδύνατη.

Ἐκαμες καλὰ ποῦ ἦλθες, ἦθελα νὰ σὲ ὁμιλήσω. Ναι, φίλε μου, ἀπεράσιμα πειὸ ν' ἀνοιξῶ τὰ χεῖλη μου.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Γεώργου ἄστραψε ἀπὸ ἐλπίδα

καὶ ἐκάθησε ἀντίκρου της, στὴ θέσι ποῦ τοῦ ἔδειξε ἐκείνη, μὲ τὸ χλωμό χέρι της.

— Ἦταν σφάλμα μου ποῦ δὲν μιλοῦσα τόσον κειρό.

— Ναι, σφάλμα σου. Ἡ ζωὴ ψεύγει τόσῳ γρήγορα, ὅστε ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ τὴν συντομεύῃ μὲ θεληματικὰ βάζα.

— Μὴ βιάζεσαι...

— Ὅταν μὲ τὰ ἀποσιωπητικὰ σου, μὲ τὰ διφορούμενά σου καὶ μὲ τὰς ἀναβολὰς σου, κρατεῖς στὰ χεῖρα σου δεσμευμένη τὴν εὐτυχία μου καὶ τὴν εὐτυχία σου—αὐτὸ μὴ νὰ τὸ πῶ, γιὰ τὴν ζεύρω πῶς θὰ γείνης μαζί μου εὐτυχίης—εὐρίσκεις πῶς βιάζομαι; Ἀκουσε Σεμέλη, ζεύρω πῶς ἡ ζωὴ σου ἔχει μιά μαύρη καὶ σκοτεινὴ σελίδα, σὲ ὑπόσχονται νὰ μὴ ξεφυλλίσω ποτὲ τὰ περασμένα καὶ νὰ ξεχάσω πῶς στὴν καρδίαν σου γράφθηκε ἄλλοτε ἄλλο ὄνομα.

— Ὅταν μ' ἔβλεπες νὰ γελῶ, πιστεύεις καὶ σὺ πῶς εἶμαι εὐτυχισμένη;

— Ἄχ ὄχι! ἐγὼ σὲ μελετοῦσα στὰ μικρὰ τὰ διαλείμματα ποῦ σῶπαινες, ποῦ ξεγνοῦσες τὸ πρόσωπο ποῦ ἐπαιζες... Ἄ!... τότε...

Ἡ Σεμέλη ἔφερε τὸ δάκτυλο στὸ στόμα.

— Δὲν ἐπαιζα πρόσωπο· προσπαθοῦσα μὲ τὴν ἀνθρώπινη ἀδυναμία μου νὰ νικήσω τοὺς σκοτεινοὺς διαλογισμούς μου. Ἐπίστεψα στὸ τέλος πῶς τὸ κατώρθωσα...

Τοῦ Γεώργου τὸ πρόσωπο συνέφρασε καὶ τὰ σύννεφα τοῦ μετώπου του ἔφεραν βροχὴ στὰ μάτια του, ποῦ δὲν μπορούσαν νὰ τὴν σταματήσουν τὰ βλέφαρά του. Ἐκείνη δὲν τὸν ἐβλεπε, φοβούντανε ὄχι τὰ δίκαια πικρὰ λόγια του, γιὰτὶ τοῦ ἔδωκε ἐλπίδα ψεύτικη, μὰ δὲν ἤθελε νὰ ἰδῆ τὰ μάτια του, τ' ἀγαπημένα γλαυκὰ ματάκια του δακρυσμένα. Εἶχε ἀποφασίσει νὰ παίξῃ κι' αὐτὴ μὲ τὰ αἰσθήματα τῶν ἄλλων καὶ νὰ πληγώσῃ, ὅπως ἄλλοι κατὰκαρδὰ τὴν πλήγωσαν καὶ τώρα νοιώθει σπαραγμούς στὰ πικρὰ δάκρυά του; Μήπως... μὰ... ὄχι! Ξεύρει τὸν ἑαυτὸ της, δὲν εἶνε δυνατὸν ν' ἀγαπήσῃ καὶ πάλιν. Ἀγαπᾷ κανεὶς δυὸ φοραὶς! Ποτέ! Μαζεύει τὸ σκορπισμένον θάρος της καὶ μὲ μιὰ φωνὴ πνιγμένη, ποῦ θορρεῖς δὲν ἔδρανε ἀπ' τὰ δικά της χεῖλη, λέγει.

— Πρέπει νὰ χωρισθούμε! !

Τὸ κτύπημα τὸ φοβερό, τὸν βρῖσκει ἀκίνητο, σὰν νὰ τὸ περίμενε.

— Ναι· θὰ φύγω. Δὲν δέχομαι τὴν εὐτυχία ποῦ μοῦ προσφέρεται· εἶνε μεγάλη γιὰ μένα. Καὶ σὺ θὰ ἦσαι εὐτυχὴς μαζὺ μου; Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃς ὁ νοῦς σου θὰ πετᾷ στὰ περασμένα καὶ θὰ μὲ βλέπῃς γυμνὴν στὸ στῆθος ἐνὸς ἄλλου. Θὰ μὲ βλέπῃς ἐσύ, ὁ φίλος μας, ὅπως μ' ἔβλεπες τόσαις φοραῖς, κρεμασμένη στὰ χεῖλη του, εὐτυχισμένη ἀπὸ ἓνα χαμόγελο τοῦ. Ὅταν θὰ μὲ φιλήσῃ, θὰ σοῦ φαίνεται πὼς ξεπλένεις τὰ φιλήματα ἐνὸς ἄλλου. Δὲν ξεύρω τί σοῦ λέγει ἡ φωνὴ καὶ εὐγενὴς καρδιὰ σου, μὰ ἡ μνήμη δὲν σβύνει καμμιά ἀπ' τὰς εἰκόνας ποῦ ἔχει φυλαγμέναις, σὰν μουσεῖο ἀληθινόν. Δὲν φθάνει ἐγὼ νὰ ἤμαι εὐτυχισμένη; πρέπει καὶ σὺ νὰ ἦσαι ἡσυχῆς. Δὲν θὰ μπορέσῃς σοῦ λέγω νὰ ξεχάσῃς: πὼς μὲ περιφρόνησε ἓνας ἄλλος...

Ἐνας λυγμὸς διέκοψε τὰ πικρὰ λόγια τῆς Σεμέλης καὶ ἔμειναν καὶ οἱ δυὸ σιωπηλοί. Τὸ καναράκι χροσπηδοῦσε χροσούμενο καὶ γλυκοκελαδοῦσε, σὰν νὰ ἔλεγε:

— Χαρῆτε, χαρῆτε, μὴν λυόνετε τὰ νιάτα σας καὶ ἄς μὴ χωρίσῃ τῆς καρδιαῖς σας τῆς τόσω σύμφωναις, τὸ σφάλμα ἐνὸς ἄλλου. Χαρῆτε, χαρῆτε.

Μιὰ φωνὴ τοὺς ζύπνησε ὅλους.

— Εἶσαι ἐτοιμὴ Σεμέλη;

— Ἐτοιμὴ; ναι... βέβαια...

Πλησίασε κατὰ συνήθειαν στὸν καθρέφτη καὶ φέρεσε τὸ μικρὸ ψάθινο καπέλλο της. Ἐκλείσε τὸ παρὰθυρο καὶ ἔρριψε μιὰ ματιά στὸ κλουβάκι τοῦ καναρινίου, μήπως τοῦ λείπει τίποτε· κατόπι σὰν κατὰδικον, γύρισε καὶ εἶδε τὸ Γεώργου.

Ὁ Γεώργος ὁ παιδικὸς φίλος της, ὁ Γεώργος ὁ φίλος ἐκείνου, ὁ Γεώργος ποῦ ἐφάνηκε στὴ συμφορὰ της ἀγγελοῦ, ὁ Γεώργος ποῦ τὴν ἀγαπᾷ μὲ ἔρωτα ἀληθινόν καὶ τίμιον, σὰν τὸν χαρακτήρα του... ὁ Γεώργος ἔκλεισε...

Τοῦ ἔδωκε τὸ χέρι της τὸ παγωμένον καὶ χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ τὴν δῇ ἐψιθύρισε.

— Ὑγιάεινε, φίλε μου.

Ἐνα δάκρυο χονδρὸ καὶ ζεστὸ ἔπεσε στὰ παγωμένα δάκτυλά της, τὰ ὅποια οὔτε σκέφθηκε νὰ ἐγείσῃ ἐκείνος.

Ἐσκυψε τὸ κεφάλι της τὸ ὀλόγυστο καὶ τὸν παρετήρησε μὲ ἀγάπη.

— Γρήγορα, Σεμέλη, ἔλεγε, ἡ φωνὴ τῆς γιαιγιᾶς της, θὰ χάσουμε τὸ βαπόρι.

Πὼς νὰ βιασθῇ ἀφοῦ ἐκείνος κλαίει; Τὸν ἀγαπᾷ γιὰ νὰ πονῇ στὰ δάκρυά του, τὸν ἀγαποῦσε, ἢ τώρα γεννήθηκε αὐτὴ ἡ ἀγάπη; τὴν γέννησε ἡ ἰδέα τοῦ χωρισμοῦ ἢ τὴν ἐφάνερωσε μόνον;

— Γρήγορα Σεμέλη!

Τελείωσε! πρέπει νὰ φύγῃ! δὲν θὰ τὸ ξαναἰδῇ τὸ ἀγαπημένον πρόσωπο τοῦ Γεώργου. Κάνει δυὸ τρίψιμα καὶ τὴν σταματᾷ — δὲν τὴν σταματᾷ τὴν καρφόνει— ἓνας λυγμὸς τοῦ Γεώργου.

Ἄ, τώρα πειὰ τελείωσε, τὸν πλησιάζει, παίρνει στὰ δυὸ της χεῖρα τὰ χεῖρα του καὶ μὲ δάκρυα γλυκὰ τοῦ λέγει.

— Θέλεις νὰ μείνω;

Τὴν σφίγγει στὸ στῆθος του καὶ τὴν φιλεῖ καὶ τὸν φιλεῖ... ἂ! ποῦς μπορεῖ νὰ τοὺς χωρήσῃ τώρα! Τὰ δάκρυά τοὺς σχηματίζουν ἓνα κοινὸ ποτάμι καὶ ξεπλένουν ἐκεῖνα ποῦ ἔχυσαν ἀπὸ πίκρα, ἀπὸ παραγνωρίσι, ἀπὸ ἄδικο δισταγμὸ.

Ἡ γιαιγιὰ βραβεύθηκε νὰ φυλάγῃ κάτω καὶ ἀνεβαίνει μὲ τὴ βαρεῖα περπατισιὰ της τὴ σκάλα καὶ ἀνεβαίνει μαζὺ ὁ γάτος της, καὶ τὸ σκυλλάκι της κουνεῖ τὴν οὐρά του ἀπὸ ἀγάπη.

Ἄνοιγει τὴν θύρα καὶ ψιθυρίζει

— Σεμέλη, γρήγορα.

Ἡ Σεμέλη κρεμιέται στὸ λαιμὸ της καὶ τὴν φιλεῖ καὶ λέγει.

— Γιαγιὰ, δὲν θὰ φύγουμε.

Λάμπει τὸ πρόσωπο τῆς γιαιγιᾶς καὶ νοιώθει στὸ χέρι της τὸ δεξιόν, ἓνα φιλεῖ καὶ ἀκούει μιὰ φωνὴ συγκινημένη νὰ ψιθυρίζῃ.

— Μοῦ δίδετε τὴ Σεμέλη!

— Τὴ Σεμέλη; καὶ παιδί μου... θὰ ἦσαι πολὺ εὐτυχὴς... εἶνε καλὴ καὶ ἡ ζωὴ της θὰ περάσῃ γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς δικῆς σου. Ξέρεις τὰ βλάσανά της...

Ἐσφιξε καὶ τοὺς δυὸ ἡ καλὴ γιαιγιὰ στὴ γεροντικὴ ἀγκαλιὰ της καὶ ἔδωκε τὴν εὐχὴ της, ἀπὸ μέτα ἀπὸ τὰ φυλλοκάρδια της.

Τὸ καναράκι χροσπηδοῦσε, ἡ γάτα περίμενε ἀνυπόμονα νὰ ἀδειάσῃ ἡ ἀγκαλιὰ τῆς γιαιγιᾶς, γιὰ νὰ ξεπλωθῇ ἐκεῖνη, ὅπως συνείθισε τὴν τόσω χρόνια.

— Κάτω φυλάγει ἡ βάρκα ποῦ θὰ τοὺς ἔφερε στὸ βαπόρι τῆς Πανελληνίου.

Συνέφρασε τὸ μεγάλο μέτωπο τοῦ Γεώργου σ' αὐτὰ τὰ λόγια τῆς γιαιγιᾶς καὶ ἐνῶ ἡ Σεμέλη ξεκαρφίδουσε τὸ καπέλλο της, βιαστικὸς ἔτρεξε, πάτησε τὴν οὐρά τοῦ γάτου καὶ ἔπεσε ἐκείνος βαρὺς σὰν μο-

λύθι στὰ προσκεφάλια τῆς βαρκούλας, μὲ τὴν ὀποῖαν θ' ἀνέβαινε στὸ βαπόρι ἡ Σεμέλη.

Ἐγραψε δυὸ λόγια, τὰ ἔδωκε σὲ μιὰ δούλα καὶ εἶπε τοῦ βαρκάρη:

— Βιάσου, καὶ ἂν σὲ πῶ νὰ γυρίσῃς, ἐσύ νὰ τραβᾷς κρουπὶ μὲ πειὸ πολὺ δύναμι.

Ἡ Σεμέλη χωρὶς νὰ γλωμιάζῃ, διαβάσε τὸ πριλετάκι καὶ εἶπε μὲ πικρὸ χαμόγελο.

— Δὲν ἔχει ἄδικο. Ὁ φίλος μας δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ λησμονῆσῃ. Ὑπάρχουν μερικὰ πράγματα ποῦ δὲν ξεχνιούνται ποτέ. Τοῦ τὸ εἶπα. Δὲν ἤθελε νὰ μὲ πιστεύσῃ. Μήπως ἐπαίξε καὶ αὐτὸς κωμωδία μαζὺ μου; Δὲν πιστεύω. Εἶχε πολὺ πεποίθησι στὸν ἑαυτὸν του, τόσην, ὅσην δὲν ἔπρεπε.

— Τώρα νὰ παραγγεῖλωμεν τὰ προσκλητήρια τοῦ γάμου σου, μικρούλα, εἶπεν ἡ γιαιγιὰ, ἐνῶ χαίδευε ἀπαλὰ ἀπαλὰ τὸ γάτο της.

Ἡ Σεμέλη δὲν εἶπε τίποτε, μόνον πλησίασε τὸ παρὰθυρο καὶ στὴν γλαυκὴν Προποντίδα εἶδε μιὰ βάρκα νὰ πετᾷ γρήγορα καὶ ν' ἀρίνη ἀσπρη γραμμὴ ἀφρισμένη.

— Ἀρὰ γὰρ σ' αὐτὴν τὴν βάρκα μέσα, φεύγει ἡ εὐτυχία μου ἢ ἡ δυστυχία μου; Ξαναδιαβάζει τὸ γραμματάκι.

«Εἶχες δίκην· δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ξεχάσω... Καλὰ μοῦ τὰ εἶπες... Ὑγιάεινε, θὰ φύγω μακριὰ ἀπὸ

τὴν Πόλι καὶ ἐλπίζω νὰ γιαιτριεῖ. Ὁ φίλος σας, δὲν μπορεῖ νὰ γείνη σύζυγός σου, ὁμολογεῖ ὅμως πὼς θὰ ἦνε πολὺ εὐτυχὴς ἐκεῖνος ποῦ θὰ σὲ πᾶρη. Ὑγιάεινε».

— Ἄλλος; ὄχι! Διὰ μιὰν καρδιάν καὶ οἱ δύο φίλοι ἦσαν πολλοί.

— Τί λές, μικρούλα; εἶπεν ἡ γιαιγιὰ ἀνάπτουσα σιγάρων.

— Λέγω: πὼς δὲν πρέπει ν' ἀγαπίζῃ κανεὶς δυὸ φοραὶς; εἶπεν ἡ Σεμέλη καὶ ἔφερε τὸ χέρι στὴν καρδιά της ἡ ὅποια κτυποῦσε πολὺ δυνατὰ.

Υ. Γ. Πέρασαν πολλὰ χρόνια καὶ ἡ Σεμέλη πολὺ νευρικὴ καὶ ιδιότροπη γεροντοκόρη, ἔμαθε ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Γεώργου μιὰν ἀλήθεια.

— Ὁ Γεώργος σ' ἀγαποῦσε· μὰ ἐνόμισε πὼς δὲν τὸν ἀγάπησες μὲ ἔρωτα ἀληθινόν μὰ ἐπόνεσες στὰ δάκρυά του καὶ ἀπὸ οἶκτον ἀπεφάσισες νὰ τὸν πᾶρη.

— Ἀλήθεια, δὲν ἔπρεπε νὰ κλάψῃ, εἶπεν ἡ Σεμέλη ἀναπνεύουσα ἀρώματα δυνατὰ, διὰ τὸν πονοκέφαλό της καὶ σιγὰ πολὺ σιγὰ ἐψιθύρισε.

— Τὰ δάκρυα ἐκεῖνα ἀλήθεια δὲν ἔπρεπε νὰ τὰ χύσῃς! μὰ ὄχι... δὲν ἦταν οἶκτος τὸ αἰσθημα ποῦ μ' ἐκυρίευσε... τὸ αἰσθάνομαι... δὲν ἦταν οἶκτος. Τέλος πάντων, καλὰ ἦλθαν ἔτσι τὰ πράγματα καὶ ἔμειναν ὁ Γεώργος Ὁ ΦΙΛΟΣ ΜΑΣ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

LA CREATURA BELLA

Πλασμένο 'σάν παράδεισος ἀπ' τοῦ Θεοῦ τὸ χέρι

Ἄνθιζει τὸ περίφανο κορμί σου

'Μορφώτερο' ἀπ' τὴν ἀνοιξή, λαμπρότερο' ἀπ' τ' ἀστέρη

Τὸν ἥλιο 'ποῦ θυμίζει τὴ μορφὴ σου.

Μιὰ λύρα' ἀπὸ οὐράνια καὶ ζηλευμένα μέρη

Μαγεύει τὴ ὄροσά τὴ μυστικὴ σου,

'Ὅπου νεοαἰδοῖς διάφαναις πιασμέναις χέρι-χέρι

Χορεύουν τὸν ἀθάνατο μαζὺ σου!

Ἄχ! ὡμορφότερο' ἀπὸ σὲ καμμιά στὴ γῆ πλασμένη

Δὲν εἶναι καὶ τὸ βράδου σάν κοιμᾶσαι,

Τὴν ὥρα ποῦ θαμποκοπᾷ 'στὸ σκότος ἀνοιγμένη

Σάν ἄνθος ἡ ψυχὴ σου καὶ θυμᾶσαι,

Γερμένη ὡσάν ὄνειρο θεόσταλτο, ἢ λαύρα

Χρυσώνει μὲ ἠλιοφίλημα τὰ 'μάτια σου τὰ μαῦρα!

ΕΝ ΑΝΘΟΣ

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Σήμερον, ὅτε ἐν Εὐρώπῃ μετ' ἐνδιαφέροντος μελετᾶται τὸ ζήτημα τῆς καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, ὄχι πλέον ὡς ἱστορικῆς ἀναμνήσεως, ἀλλὰ

Ἰωάννου τοῦ Κουκουζέλη, ἔντεχνον, τὸ καλοῦμενον Παλατινόν. Ἦχος λ̣ Πα.

ὡς συγχρόνου μορφῆς τῆς καθ' ὅλου μουσικῆς τέχνης, ἐχούσης τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἀμεσώτερον εἰς τὰς τῆς κλασικῆς ἀρχαιότητος πηγὰς καὶ σχετικῶς ὀλίγας μεταβολὰς παθοῦσης, εἶναι παρήγορον νὰ βλέπωμεν καὶ παρ' ἡμῖν δρασίμην τινὰ ὑπὲρ τοῦ ζητήματος τούτου.

Ἡ δρασίμη αὕτη ἐπρεπεῖν ἴσως νὰ εἶναι κάπως γενικωτέρα καὶ εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις ἐπίσημος. Ὑπάρχουν τόσοι μουσικοδιδάσκαλοι ἐν Κωνσταντινουπόλει διακρινόμενοι διὰ τὴν μουσικὴν αὐτῶν πολυμάθειαν καὶ διὰ τὸν ἐπιστημονικὸν αὐτῶν καταρτισμὸν, οἱ ὅποιοι θὰ ἠδύναντο νὰ περισυλλέξουν ἐπισταμένως εἰς μίαν μεγάλην ἔκδοσιν ὅλα τὰ ἀριστουργήματα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν μουσικῆς, περισώζοντες αὐτὰ ἀπὸ τὴν ἀπώλειαν ἢ τὴν ἀδιαφορίαν, καὶ ἀπαλλάττοντες οὕτω τοὺς ξένους νὰ μᾶς διδάσκουν τὰ πατροπαράδοτα ἡμῶν. Δι' αὐτὸ ὁμοίως, ὅπως καὶ διὰ τὴν παρ' ἡμῖν διὰ ὁδοσὶν τῆς θείας ταύτης τέχνης, χρειάζεται κοινὴ καὶ ἐπίσημος ὑποστήριξις. Πρὸς τὸ παρὸν παρηγορούμεθα βλέποντες ἰδιωτικὰς προσπάθειας ἐρχομένας ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ μᾶς ὑπενθυμίσουν ὅτι ἔχομεν εὐτυχῶς ἀκόμα ζῶντας, με ἀταπάρνησιν ἐργαζομένους ὑπὲρ τῶν κειμηλίων τῆς τέχνης ἡμῶν.

Οὕτως ὁ κ. Ἄγ. Κυριαζίδης, φιλόπονος μουσικὸς καὶ διακεκριμένος ἱεροψάλτης, ἐκδίδει προσεχῶς εἰς τὸ μοναδικὸν διὰ τὰς ἐκδόσεις τῆς καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς τυπογραφεῖον τοῦ κ. Ἄλ. Νομισματιδου, τόμον πολλῶν ἔχοντα τὴν ἀξίαν, καθότι ἐμπεριέχει

τὰ ἀριστουργήματα τῶν τε νεωτέρων καὶ ἀρχαίων μουσικοδιδασκάλων.

Παραθέτοντες ἐναυθα ἀπόσπασμα χερουδικοῦ Ἰωάννου τοῦ Κουκουζέλη ὡς καὶ σημειώσεις τινὰς βιογραφικὰς αὐτοῦ ἐκφράζομεν τὴν εὐχὴν νὰ ἴδωμεν ἐνθαρρυνόμενον καὶ δι' ἄλλας τοιαύτας ἐκδόσεις τὸν πονήσαντα.

Ν. ΦΑΛΗΡΕΥΣ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΥΚΟΥΖΕΛΗΣ

Ἰωάννης ὁ Κουκουζέλης, ὁ ἐπικληθεὶς Μαγίστωρ τῆς μουσικῆς, ἐγεννήθη ἐν Δυρραχίου τῆς Ἰλλυρίας καὶ κατὰ παράδοσιν ἤκμασε κατὰ τὸν 17 αἰῶνα· στερηθεὶς πατρὸς τοῦ πατρὸς του καὶ διατρανώσας μεγάλην κλίσιν πρὸς τὰ γράμματα καὶ τὴν μουσικὴν, ἐξεπαιδεύθη ἐνεργεῖα τῆς μητρὸς του εἰς τὰ ἐν Κηφύλαι ἐκπαιδευτήρια. Ὡς μαθητὴς διακρίθη μεταξὺ ὄλων τοῦ τῶν συμμαθητῶν, οἱ ὅποιοι τὸν ἐσκώπουν συχνὰ διὰ τὴν ἐνδειὰν του καὶ τὸν ἠρώτων τί ἐτρῶγε, ὁ Ἰωάννης ἀπελῶς ἀπήντα ὅτι τρώγει κουρκιά καὶ ζέλιχα (χόρτα) ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐπώνυμον αὐτοῦ Κουκουζέλης. Ἀργότερα διὰ τῆς μαγικῆς αὐτοῦ φωνῆς καὶ τῆς ἀπαραμύλλου του τέχνης κτώσθησε νὰ ἐφελκύσῃ τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν συγχρόνων του.

Μεταξὺ τῶν σωζομένων αὐτοῦ ἀριστουργημάτων εἶναι καὶ τὸ μεγαλοπρεπέστατον χερουδικὸν τὸ καὶ παλατινὸν καλοῦμενον, τοῦ ὁποίου τὴν ἀρχὴν εὐχαρίστως παραθέτομεν πᾶν εὐγενῶς προσερχθεῖσιν ἡμῖν παρὰ τοῦ κ. Α. Νομισματιδου ἐκ τῆς συλλογῆς, ἣν προσεχῶς ἐκδίδει ὁ μουσολογικὸς εἰλος ἡμῶν κ. Ἀγαθάγγελος Κυριαζίδης. Νομίζομεν δὲ ὅτι, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους γνωρίζομεν ἐκδοσὶν ἀξίας καὶ παρέχομεν εἰς πολλοὺς τῶν ἀναγνωστῶν μᾶς εὐκαιρίαν νὰ ἴδωσι πῶς γράφεται ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἡμῶν μουσικὴ. Σ. Δ.

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ἄν καὶ ἦταν πολὺ μικρὸ τὸ ἀνάστημά της καὶ θὰ τὴν ἐπαιρνες γιὰ τὴ μεγαλύτερη ἀδελφὴ τῆς κούκλας της, ἡ κόρη τοῦ ρήγα τοῦ Χρυσοῦ νησιοῦ ἦταν ἡ περὶ ὡμορφῆς ἀρχοντοπούλα τῆς οἰκουμένης. Ὅταν ὁ πατέρας της τὴν εἶδε σὲ ἡλικίᾳ πού ν' ἀγαπήσῃ καὶ ν' ἀγαπηθῇ, τὴν ρώτησε ἂν εἶχε ἀποστραφὴ γιὰ τὸν γάμο καὶ αὐτὴ τοῦ ἀπήντησε ὄχι.

— Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, θὰ προσκαλέσω σὲ ἀγῶνας καὶ σὲ χοροὺς ὅλα τὰ ρηγόπουλα τῆς γειτονικῆς γιὰ νὰ κάμῃς ἐκλογὴν ἀξία καὶ πρέπουσα.

— Φιλάξου καλὰ, πατέρα, νὰ προσκαλέσῃς τὸσο κόσμο! Θὰ μᾶς ἀδικᾷ σὲ μέγιστα ἔξοδα. Εἶναι πολλὸς καιρὸς πού ἔχω ἓνα φίλο καρδιᾶκό, καὶ δὲν θὰ με λείπῃ τίποτα ἂν μοῦ δώκῃς γιὰ σύζυγο τὸ ἀκρόν

πού ψάλλει κάθε βράδυ στὴν τριανταφυλλιά πού στολίζει τὰ παράθυρά μου.

Ὁ ρήγας, τὸ καταλαβαίνει, μόλις μπόρεσε νὰ βασιτάξῃ νὰ μείνῃ, ὅπως ἀρμόζει σὲ ἄνθρωπο τῆς σειράς του, σοβαρὸς. Ἡ κόρη του ἠθελεν ἀπαντρεθῆ με ἓνα πουλί! Ὁ γαμβρὸς του θὰ ἦταν περωτός! Καὶ θὰ κάμνῃν τὸ γάμο ἀπάνω σὲ κανένα δένδρον ἢ μέσα σὲ κλουβί; Αὐτὰ τὰ περιγέλια λύπησαν πολὺ τὴν ἀρχοντοπούλα καὶ τραβήχτηκε με βουρκομένη καρδιά καὶ τὸ βράδυ, ἀκουμπισμένη σὲ παράθυρό της, ὅταν ἀρχισε τὸ ἀκρόν νὰ κελκιδῆ τοῦ εἶπε:

— Ἄγ! ὡμορφο πουλί πού λατρεύω, γιὰ μᾶς πέρασε περὶ ὁ καιρὸς τῆς χαρᾶς. Ὁ πατέρας μου δὲν θέλει νὰ στεφανωθῶμε.

Καὶ τὸ ἀκρόν ἀπάντησε:

— Μὴ λυπᾶσαι, ἀρχοντοπούλα μου, ὅλα θὰ σιάξουν ἀφοῦ ἀγαπιούμαστε.

Καὶ τὴν παρηγόρησε τραγουδώντας τὴν τὰ γλυκὰ τραγούδια πού ἤξευρε.

II

Σαυτό τὸ ἀναμεταξὺ τρεῖς δράκοι (ἦταν τρεῖς μεγάλοι μάγοι) ἤλθαν καὶ παλιόρησαν τὸ Χρυσὸ νησί. Διὰ νὰ τοὺς προμάξῃ κανεὶς δὲν ἔχῃν ἀνάγκη ἀπὸ στρατό, γιὰτὶ ἦταν δυνατοὶ καὶ τρομεροὶ οἱ ἴδιοι. Προχώρησαν ὀλομόναχοι στὰ κάστρα, καὶ με φωνὴ πού ἐμοιάζε σὰν τρικυμία, κήρυξαν ὅτι, ἂν σὲ τρεῖς μέρες δὲν παραδοθῶν τὰ κάστρα, θὰ τὰ κάμουν ὅλα γῆ Μαδιάμ καὶ θὰ χαλάσουν ὅλους τοὺς κατοίκους. Κι' αὐτὰ πού ἔλεγαν ἦταν ἱκανοὶ νὰ τὰ ἐκτελέσουν. Ἡ τρομάρα ἦταν τόσο μεγάλη πού ὅλες οἱ μικτὲρες ἐτρεχαν μέσα στοὺς δρόμους με τὰ κλαψιάρικα παιδιὰ τους σφικτοαγκυλιασμένα καὶ πολλοὶ ἦταν ἀποσπασμένοι νὰ τὰ ξαπολαροῦν καὶ νὰ πᾶν νὰ παραδοθῶν στοὺς τρεῖς μάγους.

Γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνον, ὁ ρήγας σκαρφίστηκε νὰ στείλῃ σ' ὅλα τὰ ρηγόπουλα τῆς γειτονικῆς μῆνομα, με ὑπόσχεση νὰ δώσῃ εἰς γάμον τὴν κόρη του, σὺν τὸν γλυτῶτῃ ἀπὸ τοὺς τρεῖς μάγους. Μὰ ὅλα τὰ ρηγόπουλα βρίζοντας τὸν ἀγῶνα ἄνισα, ἀπέφυγαν νὰ τὸν ἀναλάβουν ἂν καὶ τὸ βραβεῖο τῆς νίκης ἦταν τόσο ὡμορφο. Καὶ ἔτσι λίγο πρὶν νὰ βραδυάσῃ ἡ τρίτη μέρα, ὅλος ὁ κόσμος φύλαγε νὰ χαθῆ κάτω ἀπὸ τὰ ριμάδια τοῦ κάστρου, ὅταν ἐκείνοι πού φύλαγαν ἀπάνω στὸν πύργο, εἶδαν τοὺς τρεῖς δράκους νὰ βγοῦν με χειρονομίες πόνου καὶ τρομάρας ἀπὸ τὴ σκηνὴ τους, ὅπου εἶχαν πάρει τὸν ἀπομεινόμερό τους ὕπνον καὶ νὰ φύγουν μουγκρίζοντας σὰν τρελλοί.

Ἡ χαρὰ ἦταν τόσο μεγάλη ὅσο μεγάλη ἦταν ἡ ἀπέλπισία· ἀλλὰ δὲν μπορούσαν νὰ καταλάβουν τὴν αἰτίαν τῆς ἀνέλπιστης αὐτῆς σωτηρίας· κι' ὁ ἓνας ἔλεγε τὸ μακρὸ του κι' ὁ ἄλλος τὸ κοντὸ του.

— Πατέρα, εἶπε ἡ ἀρχοντοπούλα, πρέπει νὰ εὐχαριστήσῃς τὸ πουλί πού ἀγαπῶ γι' αὐτὴν τὴν εὐτυχία. Πετώντας πῆγε στὴν σκηνὴ τῶν ἐχθρῶν μᾶς

καί με τή μύτη του, ἐνώ κοιμούνταν, ἔβγαλε τὰ μάτια του. Ἐλπίζω πῶς θά κρατήτης τὸν λόγο σου καί θά με δώσης τὴν ἄδεια νὰ πάρω ἄνδρα τὸ ἀηδόνι τῆς τριανταφυλλιάς μου.

Ἄλλὰ ὁ ρήγας—ἦ γιατί δὲν πιστεύεις ὅπως διόλου τὴν διήγησιν τῆς κόρης του ἦ γιατί, μόλις τὴν μεγάλη ἐκδούλευση δὲν τοῦ ἐργούνταν νὰ γένῃ πεθερός ἐνὸς πουλιοῦ—παρκαλάσε τὴν κόρη του νὰ μὴ τοῦ σκοτιίξει τὸ κεφάλι καί μάλιστα τὴν γύρισε θυμωμένα τὴν ῥάχη του.

Τὸ βράδυ ὅταν τὸ ἀηδόνι ἄρχιζε τὸ τραγούδι του μέσα στὰ φύλλα καί τὰ ἄνθη τοῦ εἶπε :

— Ἄχ! ὦμορφο πουλί πού λατρεύω, γιὰ μὰς πέρασε ὁ καιρός τῆς χαρᾶς, Γιατί ὁ πατέρας μου μολονότι τὸν γλύτωσε ἀπὸ τοὺς τρεῖς δράκους, δὲν θέλει νὰ στεφανωθῶμαι.

Καί τὸ ἀηδόνι ἀπάντησε :

— Μὴ λυπᾶσαι ἀρχοντοπούλα μου, ὅλα θὰ σιάξουν ἀπὸ ἀγκυριώμαστε.

Καί τὴν παρηγόρησε τραγουδώντας τὴν, νέα τραγούδι, πού εἶχε συνθέσει.

III

Ἦσαν ἀπὸ ἀκριτὸν καιρὸ, ὁ θησαυρορύλλιας τοῦ ρήγα γάθησε, χωρὶς κανέναν νὰ κατὰλάβῃ πὺ ἐρυγε καί πῶρα ἄδειε τὸ μεγάλο κεδρανο καί μαλαματένιο κιβώτιο πὺ εἶχε μέσα του ἄλλοτε τόσα ρουμπίνια, διαμάντια καί μαργαριτάρια. Ὁ ρήγας πὺ ἦταν φυσικὰ φιλάργυρος, λυπήθηκε πολὺ γιατί νὰ τὸν ξεγυμνώσουν ἐπὶ ἂν καί εἶχε καί ἄλλους πολλοὺς θησαυροὺς γυμνάζει ἀκατάκλυτα καὶ ἔβγαλε κλάμα σ' ὅλα τὰ περίχωρα νὰ φωνάζουν πῶς θὰ δώτῃ τὴν κόρη του εἰς γάμον σ' ὅποιον εἶρη τὸν κλέφτη, καί τοῦ παρκαλώσῃ πίσω τὸν θησαυρὸ. Αὐτὸ δὲν ὤρελλησε τίποτε, περνοῦσαν μέρες καί μέρες καί δὲν μάθαιναν τίποτε, οὔτε γιὰ τὸν κλέφτη οὔτε γιὰ τὸν θησαυρὸ. Μὰ ἕνα πρωὶ ἐνῶ ὁ ρήγας ἄνοιγε μελαγχολικὰ τὸ κιβώτιο πύλησε χροσμένους φωνή! Ὅλα τὰ μαργαριτάρια του ἦταν ἐκεῖ καί ὅλα τὰ διαμάντια καί ὅλα τὰ ρουμπίνια! Τόσο ξέστραψε ἡ χαρὰ του πὺ ἔλεγε καί γύμισε τὸ δωμάτιο ἀπὸ ἀστέρια.

Φαντάζεσθε τὴν χαρὰ τοῦ ρήγα καί ὅμως ἦθελε νὰ γνωρίτῃ ἐκεῖνον πὺ τὸν ἔφερε πίσω τὸν θησαυρὸ του.

Πατέρα, εἶπεν ἡ ἀρχοντοπούλα, πρέπει νὰ εὐχαριστήσης τὸ πουλί π' ἀγκυρῶ γι' αὐτό σου τὸ εὐτύχημα. Παρημόνεψε καί πήρε τὸ κατόπι τὸν κλέφτη, ἔμαθε πὺ ἔκρυψε τὸν θησαυρὸ καί τρεῖς ἡμέρας ὄλοκληρα μερόνυχτα ἀπὸ ἐκεῖ στὸ κιβώτιο, με πολὺ κόπο κουδελόντας με τὸ ἕνα του πόδι ἕνα ρουμπίνι με τὸ ἄλλο ἕνα μαργαριτάρη με τὸ ῥάμφος του ἕνα διαμάντι. Ἐγὼ κρατοῦσα ἀνιχτό τὸ παρκαλωρο ὅταν ἔλειπες στὸ κρηθῆ καί ὅταν κοιμίστηναι. Τόσο πιστεύω πῶς θὰ κρατήτης τὸν λόγο σου καί θὰ με δώσης τὴν ἄδεια νὰ πανθρευτώ με τὸ ἀηδόνι τῆς τριανταφυλλιάς μου.

Μὰ ὁ ρήγας ἦταν τότε πεισματάρης ὅσο καί φιλάργυρος. Καί σὺν ὅλους πὺ ἔχουν ἄδεια, ἀπεράσειε νὰ κίμῃ τὸν θυμωμένο καί εἶπε στὴν κόρη του ὅτι θὰ τὴν κλείτῃ σ' ἕνα πύργο ἂν τοῦ ζυγκυλιήσῃ γιὰ παντοῖα με τέτοιον ἄντρα.

Τὸ βράδυ ὅταν τὸ ἀηδόνι ἄρχιζε τὸ τραγούδι του κἀτω ἀπὸ τὰ ὠχρὰ ἀπ' τὸ φῶς τῆς σελήνης, φύλλα, τοῦ εἶπε :

— Ἄ! ὦραίο πουλί πού λατρεύω, γιὰ μὰς πέρασε ὁ καιρός τῆς χαρᾶς, γιατί ὁ πατέρας μου ἂν καί τοῦ ζυγκυλιήσῃ τὸν θησαυρὸ του δὲν θέλει νὰ πανθρευθῶμαι.

Τὸ ἀηδόνι ἀπάντησε :

— Μὴ λυπᾶσαι, ἀρχοντοπούλα μου, ὅλα θὰ σιάξουν ἀπὸ μ' ἀγκυρῶ καί σ' ἀγκυρῶ.

Καί τὴν παρηγόρησε ψάλλοντάς τῆς τὰ νέα τραγούδι πὺ ἔκαμε γι' αὐτὴν καί πὺ ἦταν τὰ πῶ γλυκὰ τραγούδια πὺ ἄκουσε.

IV

Δὲν θὰ τὴν παρηγόρησε τόσο καλὰ, καί μαρμαρίζουσε ἀπὸ τὸν δύστυχο ἐρωτὰ τῆς καί πέθανε. Γιὰ νὰ τὴν φέρουν στὸν τάφο τὴν ζάπλωσαν ἐπάνω σ' ἕνα στρώμα ἀπὸ ἄσπρα γαρύφαλα καί ἀπὸ ἄσπρα τριαντάφυλλα, μὰ αὐτὴ ἦταν πῶ ἄσπρη ἀπὸ τὰ λούλουδα. Ὁ ρήγας, πὺ τὸν ἀκολουθοῦσε με κλάματα τὸ πλῆθος, περπατοῦσε πλάγι στὸ ἀνθομυρισμένο κρεβάτι καί ἐκλαίγε τόπο λυπηρετὰ, πὺ θὰ συγκινοῦσε καί μαρμαρίζουσε καρδίε. Ἐβῆσαν στὸ νεκροταφεῖο καί ἐνῶ ἐτοιμάζονταν νὰ κατεβάσουν στὸ μνήμα τὴν ὦμορφη πεθαιμένη, ἕνα ἀηδόνι ἀκουμπισμένο σ' ἕνα κλαδί κελάδησε καί εἶπε :

— Ἐ! ρήγα, τί θάθινες σίκαεινον πὺ θὰ σέδινε ὄλοζώνταντῃ τὴν κόρη πὺ θηκνεῖς :

— Σ' ἐκείνον πὺ θὰ με τὴν ἔδινε, φωνάζει ὁ ρήγας, θὰ τοῦ ἔδινε τὴν ἴδια γιὰ γυναικα, τὸ ὠραίο μου, καί μὰς ἡ αὐτὴ τὸ μισό μου τὸ θησαυρὸ!

— Φύλαξε ὄλοκληρὸ σου τὸν θησαυρὸ! Ἡ κόρη σου με φτάνει. Μὰ πρόσεξε καλὰ νὰ μὴ πατήσης τὸν ὄρο σου.

Ἀπὸ εἶπεν αὐτὰ, κατέβηκε ἀπὸ τὸ δέντρο, κάθησε στὸ παγγύλι τῆς πεθαιμένης καί εἶδαν νὰ στᾶξῃ ἀπὸ τὸ ῥάμφος του στὸ στήμα τῆς πεθαιμένης λίγο νερό. Ἦταν τὸ θάνατος νερό.

Ἡ βυτιλοπούλα ζουπνάνεψε εὐθὺς καί εἶπε.

— Ἄ! πατέρα μου, ἐλπίζω ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ βρασταίξῃ τὸν λόγο σου καί θὰ με δώσης τὴν ἄδεια νὰ στεφανωθῶ με τὸ ἀηδόνι τῆς τριανταφυλλιάς μου.

Ἄλλοῖμονο! ὁ ρήγας δὲν σοβήθησε νὰ πατήσῃ τὸν ὄρο του καί πάλι ἄμα εἶδε τὴν κόρη του ὄλοζώνταντῃ στὴν ἀγκυλιὰ του, διᾶτῃε τοὺς δούλους του νὰ διώξουν αὐτὸ τὸ πουλί πὺ εἶχε τόση κηθάδια.

Τότε συνέβη ἕνα πράγμα πὺ φάνηκε πολὺ ἐκπληκτικὸ σὲ πολλοὺς.

Ἡ μικρὴ ἀρχοντοπούλα φάνηκε πῶ μικρὴ ἀκόμα

καί μικραίνε ὄλο ἕνα, σὺν σφαῖρα ἀπὸ χιόνι κἀτω ἀπὸ τὸν ἥλιο καί κατάντησε νὰ γένῃ ἕνα μικροῦτοκο περνωτό πλασματάκι, ὄχι πῶ μεγάλο ἀπὸ τὸν γρόνθο ἐνὸς μωροῦ.

Ἡ πῶ ὦμορφη ἀρχοντοπούλα ἔγινε τὸ πῶ ὦμορφο πουλί! Κ' ἐνῶ ὁ πατέρας τῆς, πὺ μετάνοισε πολὺ ἀργὰ γιὰ τὴν ἀχαριστία του, ἀπλωνε με ἀπελπισία τὰ χέρια του, ἐκείνη πέταξε μὰς με τὸ ἀηδόνι στὸ μεγάλο γειτονικὸ δάσος, ὅπου ἔμαθε πολὺ γρήγορα πῶς κάμουν τίς φωνιές.

CATULLE MENDÈS

(Κατὰ μετάφρασιν Daniel.)

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

(Μυθιστόρημα TH. BENTZON).

(Ἰδε στήλην 248.)

Εἶσαι περισσότερον Ἀγγλὶς ἀρ' ὅσον φαντάζεσαι καί ἠπόδειξις εἶναι, ὅτι μία ἐντολή τῆς Βίβλου πὺ μία φωνὴ ὄχι ξένη ἀλλ' ἐξ ἴσου ξηρὰ καί δυσάρεστος σὺν τὴν φωνὴ τῆς πενθερᾶς σου, δὲν παύει νὰ σοῦ μουρμουρίζῃ στ' αὐτὴ καί νὰ φαρμακεύῃ τίς μικρὲς σου παρεκτροπὲς στὴν καλύτεραν στιγμὴν: «Μὴ ἐπιθυμήσης τὴν γυναικα τοῦ πλησίον σου, μηδὲ τὸν οἶκόν του, μηδὲ τὸν ἀγρόν του, μηδὲ τὸν δούλόν του, μηδὲ τὴν δούλην του, μηδὲ τὸν βουὺν αὐτῶν μηδὲ τὸν ὄνον μηδὲ πᾶν ὅ,τι εἶναι τοῦ πλησίον σου.»

Τὴν ἐντολήν αὐτὴν τὴν ἀκολουθεῖς ἀκόπως, ἐκτός ἐνὸς σημείου. Εἶναι βέβαιον ὅτι φθονεῖς τὸν σύζυγον τῆς Κλαίρης καί ὅτι φιλοτάρεις στὰ σωστά με ἕνα ἄνδρα, πὺ εἶναι ἀλλήνη, με τὴν πρόφρασιν νὰ τὸν γλυτώσης ἀπὸ τὰ νύχια τῆς Δεσποινίδος Φελίν, ὀλιγώτερον ἴσως ἐπικινδύνου ἀπὸ ἕνα καί πολὺ ὀλιγώτερον ἐνόχου, διᾶτι ἐκείνη δὲν καταχρᾶται τῆς ἐμπιστοσύνης κανενός. Ἐλα στὸν ἐκυτό σου καί ἀπόφραγε κάθε εὐκαιρίαν πτώσεως, ἔχεις ἀκόμη καιρόν. Αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ λόρδου Μέλτων μποροῦν νὰ σὲ ὑποστηρίξουν. Δὲν συγκινεῖσαι ἀπὸ τὴν πίστιν, με τὴν ὅποιαν κρατεῖ τὸν ὄρονον του νὰ μὴ σοῦ μιλῆσῃ ποτὲ διὰ τίς ἐλπίδες του καί νὰ γράφῃ γιὰ ὅλα τὰ πράγματα ἐκτός ἐνός, ἀπὸ τὸ ὅποιον ξέρεις ὅτι εἶναι γάματῃ ἢ καρδίᾳ του—αὐτὴ ἡ ἀπλὴ καί εὐθεῖα καρδίᾳ ἀνίκανη νὰ ψευσθῇ, καί πὺ εἶναι ἐλευθέρη νὰ σοῦ προσφερθῇ;

In Maïou

Ναί, χωρὶς ἀμφιβολίαν, αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ λόρδου Μέλτων εἶναι ἐντελῶς σύμφωνοι με τὸ πρόγραμμα, πὺ τοῦ ἐπέβηκα, ἀλλὰ πταῖνον πὺ εἶναι πολὺ μονότονοι καί πῶ πάντων πολὺ συχνά. Τὸ νὰ γράφῃ κανεὶς τόσο τακτικὰ, εἶναι σὺν νὰ ἐπαναλαμβάνῃ: «ἡ ἀνάμνησις σου δὲν με ἐγκαταλείπει.» Εἶναι καί αὐτὸ ἕνα εἶδος ἐνοχλήσεως ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ παρκαποῦμαι Φθᾶ-

νον εἰς ὠρισμένην ἡμέραν αὐτὲς αἱ ἐπιστολαί, γραμμένες ἐπάνω σὲ χαρτὶ πελιούρ, με δὲν ξέρω τί μυρωδιὰ ἀτμοπλοῖου, σὺν μιᾷ εἰδοποίησιν, σὺν τύφῃ συνειδότης καί μου μιλῶν διὰ κάθε τι πὺ θὰ ἦθελα νὰ ξεχάσω: διὰ τὸ Μπιτοσγρῶβ. Μανῶρ, διὰ τὴν οἰκογένειαν Νεβίλ, διὰ τὴν Ἀγγλίαν πὺ με καλεῖ, πὺ με περιμένει· εἶναι ἀλλήνηδες χαλάστρες. Ἄρετὰ συχνὰ τίς γῶνα στὸ θηλάκιόν μου χωρὶς νὰ τίς ἀναγνώσω. Ἄλλως τε, γιατί νὰ τίς ἀνοίξω ὅλες, ἀπὸ ὅλες μοιάζουν ἢ μιὰ με τὴν ἄλλην;

Καί ὅμως τὸν λυποῦμαι τὸν καυμένο τὸν Ράλφ καί μολονότι δὲν ἤλπιζε νᾶχη ἀπάντησίν μου τοῦ ἔγραφα μιὰ φορὰ. Με ἔρωτοῦσε με τόσην ἀγωνίαν διὰ τὸν τρόπον πὺ περνοῦσα τίς μέρες μου, διὰ τοὺς φίλους μου τῆς Γαλλίας κτλ. Δὲν τοῦ εἶπα κανένα ψέμμα, τίποτε δὲν τοῦ ἀπέκρυφα καί ὅμως δὲν τοῦ εἶπα τὴν ἀλήθειαν. Τὰ πράγματα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ ἔχουν πολὺ ὀλίγην σπουδαιότητα, τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐντύπωσιν πὺ παράγουν, ἀπὸ τὰ αἰσθητάματα πὺ τὰ συνοδεύουν. Νὰ ἐπισκεφθῇς τὰ μνημεῖα τοῦ Χαρισίου εἶναι μιὰ ἀθῶα δουλειὰ, νὰ γευματίσης τρεῖς τέσσαρες φορές τὴν ἐβδομάδα με μίαν παιδικὴν φίλην καί περισσότερον ἀκόμη καί αὐτὸ δὲν ἔχει τίποτε κακὸ. Τοῦ ἔστειλα λεπτομερῆ περιγραφὴν τῆς Κλαίρης, τῆς κόρης καί τοῦ συζύγου τῆς, πὺ θὰ τοῦ παρουσιάσουν μίαν πολὺ εὐπύλητον οἰκογένειαν. Ἀπὸ τὴν περιγραφὴν μου ὁ Μὰξ εἰμπορεῖ νὰ ἐκληρθῇ, χωρὶς νὰ θέλω νὰ τοῦ κάμω κακὸ, ὡς ἀσήμενος ἀνθρώπος· με ὕψος διαβατηρίου: ἀνάστημα μέτριον, χρῶμα μελαγχροινόν, γένειον ὄξυ, πρόσωπον ὠρειδές, χαρακτηριστὰ συνήθη.

Δὲν εἶναι, δόξα τῷ Θεῷ, ὅτι μπορεῖ κανεὶς νὰ ὑνομάσῃ ὦμορπον ἄνδρα, ἀλλήτην. Μόλις εἶναι κατὰ μίαν κεραιὴν ὑψηλότερος ἐμοῦ πὺ εἶμαι κοντὴ.

Ἐκ πρώτης ὕψεως μόνον τὰ μάτια του εἶναι ἄξια παρατηρήσεως, μάτια πὺ ἀλλάζουν χρῶμα, πὺ ἀπὸ βαθεῖα στακτικὰ καταντοῦν πρασινοκίτρινα, ἀλλ' ἀρκεῖ ὁ κ. Ρενὴλ νὰ εὐρίσκειται με ἀνθρώπους, πὺ τοῦ εἶναι ὄκληροί διὰ νὰ χάσουν τὰ μάτια του ὅλην τὴν φωτιὰ καί νὰ καταντήσουν ἄψυχα καί ἀφηρημένα. Μόνον ὅταν προσηλθόνται ἐπάνω μου ἔχουν ὅλην τὴν ἐγκυτικὴν εὐηλωτικίαν καί φυσικῶς δὲν ἐπέμεινα ἐπὶ τῆς ἰδιότητος αὐτῆς στὴν μελετημένην μου ἐπιστολήν πρὸς τὸν λόρδον Μέλτων. Δὲν θὰ ὑπανδρευθῶ τὸν λόρδον Μέλτων. Μέρα παρὰ μέρα, χωρὶς νὰ ξέρω δικαί, σχηματίζω πῶ ῥιζωμένην αὐτὴν μου τὴν ἀπόφρασιν. Δὲν θὰ ἴδῃ λοιπὸν ποτὲ αὐτὲς τίς σελίδες, πὺ τίς μαυρίζω πρῶι βράδυ πρὸς ἰδίαν μου ὀδηγίαν.

Τὸ βράδυ ἡ Ὀδέττη, αὐτὴ ἡ τρελλο-Ὀδέττη, παίρνει τὴν πέννα πρὶν πλαγιασῇ με τὴν φαντασίαν ἐξημεμένην ἀπὸ τὰ συμβᾶντα τῆς ἡμέρας. Τὸ πρῶι ἢ μίσσες Νεβίλ, λογικὴ κάποιες φορές με ἤσυχο πνεῦμα ξεκουρασμένο ἀπ' τὸν ὕπνον, ρίπτει λίγο φῶς σὲ μιὰ κατὰστασι, πὺ διαρκῶς περιπλέκεται. Σ' αὐτὴν

τὴν περίστασι δὲν μπορῶ νὰ μὴ παρατηρήσω πόσον ὁ ἄνθρωπος παραλλάσει ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν. Ἐν ζυγνῆσιν τὰ χαράματα, σκέψεις σκοτεινῆς τὸν πλακῶνον σὺν σταχτιά φαντάσματα, σ' αὐτὸ τὸ χλωμασμένο μισοσκοτάδι, πού εἶναι μελαγχολικώτερον ἀπ' τὸ βαθύ σκοτάδι τῆς νυκτός. Καί ἔπειτα σὺν λάμψῃ ὁ ἥλιος καὶ ἀρχίτουν τὰ πουλιά νὰ κελαῖδων ἀσυνκισθήτως χώνεται στὰ μονοπάτια ἀπηγορευμένου παραδείσου, σὺν νὰ τοῦ ἤρχετο ἄνωθεν ἡ διαταγὴ νὰ ἦναι εὐτυχῆς, νὰ ἀπολαύσῃ ἐλευθέρᾳ τὰ ἀγαθὰ τοῦ βίου.

Πόσον εὐθυσὴ ἦσαν σήμερον πρὶν τὸ μεσημέρι σὺν περπατοῦτα στὴν πλατεία, μέσα σ' ἐκείνην τὴν κηθερῶς παρισινήν ἀτμόσφαιρα ὅπου ζευγαρώνουν ὅλες οἱ μυρωδιές, τὰ λουλούδια, τοῦ Βασιᾶ Ροζῶ τὰ κουφέττα, τὰ σιγάρα τῶν διαβιτῶν πού σὲ κλοκοιτάζουν. Εἶναι ἡ ἐποχὴ τῶν κύων τοῦ Πάσχ, πού δίδουν ἀρομή στες πειρὲς ἐμφορῆς πρὸς ἐκθέτουν στὰ παράθυρα τῶν καταστημάτων. Σὲ ποῖο μέρος εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ εὕρῃ αὐτὴν τὴν μαγικὴν ἀφρονίαν τῶν διαφόρων ἀνθρώπων. Σὲ μισῆς ὥρας περίπατο βλέπεις ὅτι νέον ὑπάρχει εἰς ὅλα τὰ εἶδη τῶν τεχνῶν, μηχανῶν ὅλα τὰ νέα τῆς ἡμέρας: βιβλία, κουρελάκια, εἰκῶνες, κοσμήματα. Μὲ τὴν ὑπερέλλα ἀνοικτῆ καὶ μίαν ἀνοδομένη βιολόγους στὴν κομμοδόχην, ἀνανεώνεις τὴν παρισινήν σου ἀντροπήν. Τί μπορεῖ νὰ παραβληθῆ μ' ἑμφορῆ πρὸς τοῦ Μαΐου στὴν πλατεία; Ποιὰ μελαγχολία μπορεῖ νὰ βραστάξῃ; Ἡμὴν μόνη τὸ πρῶτὸν σὺν περίπατο ὥστε ἀδίκως μποροῦσε νὰ φαντασθῆ κανεὶς ὅτι τὸ Παρίσι θὰ μὲ ἐμάγειεν ὀλιγώτερον χωρὶς τὸν κ. Ρενάλ. Αἶναι ἀληθῆς ὅτι ἐπρόκειτο κατόπιν νὰ γευματίσω στῆς Κλαίρης καὶ ὅτι ἐσυλλογίζομαι αὐτὸ τὸ γεῦμα. Καὶ χθὲς... σ' ἀπομνημονεύω, πάλιν μόνη πῆγα σὺν Κερμακίον, σὺν νὰ πετοῦσα κατὰ μῆκος τῆς μακρῆς ἐκείνης δεινροστοιχίας ἡ ὁποία μεταξὺ δύο περιθωρίων ἀπὸ μεγάλη κλοπεριποιημένα δένδρα, μὲ μικρὰ φύλλα πέτρα ἀπὸ τὸ διακυρῆς ἀναβρυτήριον, πέρα ἀπὸ τὰ κήκελλα πού φυλλάζουν τοὺς ἵππους τοῦ Μαριῦ, πέρα ἀπὸ τὸν ὀβελίσκον πού μοναχικῶς καὶ μυστηριώδως ὑψοῦται μέσα σὲ τριανταφυλλέναν ἀτμόσφαιραν, τελειώνει στὴν πλατείαν τῶν Ἰλλυσίων. Οἱ ὀφθαλμοί μου δὲν ἐχόρταζαν νὰ ἀπολαύσῃ ἐκείνην τὴν γελαστὴν ἀπόψιν πού κλείει μακρὰν ἢ θριαμβευτικῆ ἀψίς.

Ἐνῶ περιπατοῦσα ἐσυλλογίζομαι ὅτι ἡ ζωὴ σὲ τέτοιον μέρος ἦτο καλὴ. Ἄς εἶμαι εἰλικρινῆς, τὸ ἔλεγα κατὰ πάσαν πιθανότητα, διότι ἔκαμνα πολὺ εὐχάριστα σχέδια μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ σχέδιον νὰ περάσω μίαν θελακτικὴν βραδεία μαζὶ του εἰς τὸ Μελόδραμα.

Ἐγὼ παράπονα κατὰ τοῦ κ. Ρενάλ διότι ἀπὸ τινος ὑποκρύπτει σημασίαν εἰς τοὺς ἀπλουστεροὺς λόγους πού μὲ ἀποστρίβει. Τίποτε ἀπ' εὐθείας, ὅχι, ἀλλὰ μίαν προσπάθειαν νὰ ὠθήσῃ τὴν συνδιάλεξιν

ἐπὶ ἐπιεικῶν θεμάτων, μίαν διάθεσιν νὰ μὲ ἐμπιστευθῆ ὅτι δὲν θὰ ἔλεγεν εἰς τὴν σύζυγόν του, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι θὰ ἐλυπεῖτο ἢ θὰ ἐσκανδαλίζετο γενικῶς ἰδέας ἐπὶ τοῦ ἔρωτος εἰς τὸν ὅποιον κατανατῆ πάντοτε ἡ συνδιάλεξις μας ἀπὸ ὁποιοδήποτε σημεῖον καὶ ἂν ἀρχίσῃ... εἶναι ἐνίοτε πολὺ ὀχληρόν.

Ἐγγραψε πρὸς ὀλίγου, πολὺ ὠραίους στίχους, γεμάτους πάθος καὶ παρτολίμην, τοὺς ὁποίους μὲ ἀναγινώσκει βραθυρῶν καὶ τοὺς ὁποίους μὲ ἀφιέρωσε ἢ διακρίνει τῶν ὑπικινιγμῶν τῶν δὲν ἐπιδέχεται λάθος. Ἐνανέωσα δι' αὐτὸν τὰς πηγὰς ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐμπνέεται καὶ ὑπερηφανεύομαι δι' αὐτό, ἀλλὰ, τὸ ἐπαναλαμβάνω, εἶναι πολὺ ὀχληρόν.

2 Μαΐου.

Διατί νὰ προκαλῆς, ὅτι σὲ ἐνόηλῃ, μὲ τὴν φιλαρέσκειαν καὶ περιέργειάν σου; Διατί νὰ ἐπωφελῆται ἀπὸ τὴν ἀμβλυωπίαν τῆς φίλης σου, πού εἶναι ἀρετὴ ἀνόητη καὶ σὲ εὐχαριστεῖ διότι τῆς ἐπῆλθες ἀρωγῆς, διότι ὁ σύζυγός της περὶ πλῆσιον της ὅλες τίς βραδείας, ἐπειδὴ εἶναι βέβαιος ὅτι θὰ σ' εὕρῃ ἐκεῖ; Καὶ ὅσον διὰ τὸν λόρον Μέλτων τί ἔκαμε διὰ νὰ μὴ τὸν θέλῃ πλέον; Δὲν εἶν' ἀλήθεια ὅτι τὸν θυσιάζεις διὰ τὸν κ. Ρενάλ;

Ἴσως ἡ σύγκρισσις πράγματι μὲ κάμνει νὰ εὐρίσκω τὸν κλυμένο τὸν Ράλφ ὀχληρόν, ἀλλὰ τὸ ἀληθές αἴτιον τῆς ἀνήσιώς μου, τὴν ὁποίαν τώρα πλέον ὀριστικῶς ἀπεφάσισα, εἶναι ὅτι τὸ Παρίσι μ' εὐχαριστεῖ. Τίποτε δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ μείνω αὐτοῦ δὲν κάμνω τίποτε κακόν. Δὲν ἐννοῶ πῶς ἡ Βακτρική ἢ ἡ Λάρακ ἢ ἡ Βακτωρική Κολόννα μποροῦσαν νὰ θεωρηθῶν φιλέρεσκοι καὶ δὲν ἐξασκῶ, ἄλλως τε, ἢ μίαν ἐπίδρασιν ὁμοίαν πρὸς τὴν ἰδικὴν τῶν.

Ἡ ἐπίδρασις αὕτη δὲν βλάπτει τὴν Κλαίρη. Ὁ σύζυγός της εἶναι δι' αὐτὴν ὅτι καὶ τίς καλύτερες μέρες—καὶ αὕτη ἡ ἰδικὴ τὸ παραδέχεται—ἀφ' ἐτέρου καὶ αὕτη δεικνύει πρὸς αὐτὸν ἐπισείκειαν ὅσην βέβαια δὲν θὰ ἐδεικνυε ἐάν δὲν τῆς τὸ συνεβούλευα ἐγώ. Ἡ σπουδαιότερα εἶναι ὅτι δὲν βλέπει τὴν μητέρα της περισσύτερον ἀπὸ τρεῖς ὄρες τὴν ἑβδομάδα. Τὴν κατέπεισα ἐπίσης νὰ δέχεται τοὺς φίλους τοῦ συζύγου της. Τοιοῦτοτρόπως τὸ ἰδιαίτερον δειπνον, πού εἰδίδετο διὰ τοὺς φίλους του, κατήντησε οἰκογενειακόν δειπνον, εἰς τὸ ὅποιον παρακάθημαι καὶ ἐγὼ πρὸς μεγίστην μου εὐχαρίστησιν μ' ἀρέσει ν' ἀκούω συζητήσεις. Ἡ Κλαίρη εἶναι ὀλιγώτερον εὐαίσθητος σ' αὐτό. Πιστεύω ὅτι εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα συλλογίζεται τὴν λύπην, πού θάχῃ ἢ κόρη της, ἀναγκασμένη νὰ δειπνῇ χωριστὰ κάθε πέμπτη, ἀλλὰ τὴν κατέπεισα. Ἀπ' ἐναντίας ὅμως ἡ μικρὴ μὲ ἀποστρέφεται, κάθε μέρη τὸ ἐννοῶ περισσότερον, ἀλλὰ χάρις στὴν ἀπουσία της μποροῦμε νὰ ὁμιλήσωμεν.

(Ἀκολουθεῖ.)

τὴν βαρυτάτην τὸν ἄσπιν διότι δὲν εἴμπορεῖ νὰ σὲ εὐχαριστήσῃ. Ἀσπινῶς—καὶ τὸ ἄλλο μεταξὺ μας—ὁ κ. Βαρθὼ δὲν ἔχει οὔτε τρόπον οὔτε ἐξοπράδα οὔτε ἀνατροπὴν ἀρετῆν διὰ τὰ εἰς ἡ γραμματεῖς ἐπαρχίας...»

Παῦλος τοῦ Βασίλ Σεϊσέλ.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Τὸ ὄνομα τῆς δεσποινίδος Βιογινίας Εὐαγγελίδου εἶναι γνωστότατον. ὥστε κρίνομεν περιττὸν νὰ συστήσωμεν αὐτὴν εἰς τὸ δημόσιον μας, τοῦ ὁποίου ἐπαξίως χαιρεῖ τὴν ἄγραν ἐκτίμισιν. Περιοριζόμεθα ὅθεν νὰ γνωστοποιήσωμεν ὅτι προσεχῶς ἐκδίδει «Συλλογὴν» μυθιστοριῶν, ἠθογραφιῶν διηγημάτων καὶ ποιημάτων αὐτῆς εἰς κομψὸν τόμον ἀπαριθτούμενον ἀπὸ εἴκοσι περίπου τυπογραφικῶν φύλλων καὶ περιέχοντα:

1. Ψυχολογία τοῦ ἔρωτος. Μελέτη καλλιλογικὴ ἐπὶ τοῦ τρυφεροῦ αἰσθήματος, περιέχοντα πλεῖστα ψυχολογικὰ διηγήματα.
2. Ἐστίας, μυθιστορία.
3. Ἦτο θυμῶν του, διήγημα ἠθικογραφικόν.
4. Τὰ φαντάσματα, διήγημα.
5. Ἐρωματικὴ σελίς, nouvelle.
6. Τὸ ἐλεγείον, διηγημάτιον.
7. Τὸ σκάνδαλον, ἠθογραφία.
8. Ἡ τύχη τῆς Νούλας, ὠμογραφία ἐν δημῶδι γλώσσῃ.
9. Ποιήσεις.

Τὸν τόμον τοῦτον τοῦ ὁποίου ἡ τιμὴ εἶναι ἐνός ἀργυροῦ μετζιδιὲ ἢ δεσποινίς Β. Εὐαγγελίδου παρέχει εἰς τοὺς ἐνταῦθα συνδρομητὰς καὶ τακτικοὺς ἀγοραστὰς τῆς «Ἠχοῦς» ἀντὶ 15 γροσίων μόνον διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἀντὶ φρ. 3,50 καὶ διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι ἀντὶ δραχμῶν 4. Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Ἠχοῦς» καὶ παρὰ τοῖς κκ. ἀνταποκριταῖς αὐτῆς.

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Ἄφου πρέπει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ γίνετα λόγος περὶ χειραφετήσεως τῆς γυναικὸς ὡς παρθέσωμεν γνώμας τινὰς περὶ γυναικῶν φιλοσόφων κα. φιλοσοφούντων. Ὁ Ἰωσήφ de Maistre ἐγγραψε περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ κινήματός μας εἰς τὴν κόρην του:

«Αἱ γυναῖκες δὲν εἶναι διόλου καταδικασμέναι εἰς τὴν μετριότητα· εἴμπορουν μάλιστα νὰ ἔχουν ἀξιώσεις νὰ φθάσουν ἰδεώδεις ὕψος ἀλλὰ γυναικεῖοι ἴψος. Κάθε πλάσμα πρέπει νὰ μένῃ εἰς τὴν θέσιν σιν του καὶ νὰ μὴ ἐπορθαλιμῆ ἄλλην τελειότητα ἀπὸ ἐκείνην ἢ ὁποία τὸ ἐτάχθη. Ἐγὼ εἶδω ἕνα σκυλάκι ὀνομαζόμενον Μπιριμπὶ τὸ ὅποιον εἶναι μίαν χαρὰ, ἐν τῷ ἐσκαρρίζετο νὰ σελωθῆ καὶ νὰ γάλυνωθῆ διὰ νὰ μὲ φέρῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν θὰ μὲ εὐχαριστήσῃ τόσον ὀλίγον ὅσον καὶ ἂν ὁ ἀγγλικὸς ἵππος τοῦ ἀδελφοῦ σου ἐκπαιζέτο νὰ πιδῆ ἐπὶ τῶν γονάτων μου ἢ νὰ πίνῃ μαζὶ μου τὸν καφέ. Ἡ πλάνη μερικῶν γυναικῶν εἶναι ὅτι νὰ φαντάζονται ὅτι διὰ νὰ διακριθῶν πρέπει νὰ διακριθῶν ὅπως διακρίνονται οἱ ἄνδρες. Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερα ἀπὸ αὐτὴν πλάνη»

Ὁ δὲ πατὴρ Καπούτι, ὁμιλῶν περὶ τοῦ τελευταίου συνέλθοντος καγαρέσου περὶ χειραφετήσεως τῆς γυναικὸς λέγει:

«Οὔτε τὸ σῶμα, οὔτε τὸ πνεῦμα, οὔτε ἡ θέλησις τῆς γυναικὸς ὁμοιάζει τὸ σῶμα, τὸ πνεῦμα, τὴν θέλησιν τοῦ ἀνδρός. Δὲν ἦσαν ποτὲ καὶ ποτὲ δὲν θὰ γείνουν τὰ αὐτὰ. Ἡ γυνὴ δύναται νὰ τελειοποιηθῆ καὶ νὰ προδύσῃ εἰς ὅλα ἐν γένει, δὲν θὰ φθάσῃ ὁμοῦς ποτὲ εἰς τὴν ταυτότητα ἢ τὴν ἰσότητά. Νὰ ὀνειρευόμεθα τὴν ἐξάλειψιν ὑπερκοῦσας διαφορῆς εἶναι ἡ οὐτοπία τῶν οὐτοπιῶν. Νὰ βασιζόμεθα ἐπὶ τῆς ἐξάλειψεως ταύτης τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ἐλπίδας τῆς γυναικὸς τοῦ μέλλοντος εἶναι τὸ ἴδιον ὡσὲν νὰ κτιζόμεθα ἐπὶ ὀνείρου.

ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Τώρα ὡς ἀναβῶμεν κῆπως ὑψηλότερα καὶ ὡς παρακολουθήσωμεν, ἐάν μὲς εἶναι δυνατόν, τὸν κ. G. Dubuf ὅστις μελετᾷ τὸ ἰδεώδες μέλλον τῆς τέχνης ὡς πραγματικῶς ἐραστῆς τοῦ ὠραίου περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλεῖ μὲ ὕψος μύστου.

Ἡ τέχνη δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ μίαν μορφήν τοῦ ἔρωτος... μίαν συγκρίσιν ἢ ὁποία ἀποκτῆ συναισθησιν τοῦ ἑαυτοῦ τῆς... Εἶναι ἀκόμα ἐνστικτικὸν ἐν ἐνεργείᾳ... εἶναι προσοχὴ ἀκατάπυστος. Καὶ καὶ ὠραϊκὴ τέχνη, ἢ ἀρχιτεκτονικὴ, γλυπτικὴ, ζωγραφικὴ, ποίησις ἢ μουσικὴ, ὅσον διάφοροι καὶ ἂν εἶναι ὡς πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν, εἶναι οὐχ ἥττον διάφοροι ἐκδηλώσεις ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ αἰσθήματος, μὲς ἀληθείας οὕτως εἶπεν κεντρικῆς, διότι ἀκατάπυστως τείνουν εἰς μίαν ὑψίστην ἐνότητά ἰδεώδους τὸ ὅποιον εἶναι ἡ ἐκδήλωσις τῆς ζωῆς διὰ διαφόρων καὶ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀπλουστερῶν μέσων. Ὑπὸ τὴν ἐννοίαν ταύτην εἴμπορομεν νὰ εἴπωμεν ὅτι καὶ ὠραϊκὴ τέχνη εἶναι σπανιώτεροι μορφαί τῆς αἰσθήσεως καὶ οἱ καλλιτέχναι εἰδικὰ ὄντα, πραγματικῶς ἀναδημιουργοὶ διὰ σχημάτων, διὰ χρωμάτων δι' ἔχων δι' ἰδεῶν τῆς ζωῆς...

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Κάποιος συνδρομητής μας θά χρεωστήη χάριν εἰς ὅποιον ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας λάβῃ τὴν κλωσύνην νὰ ἀπαντήσῃ δι' ἡμῶν εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας ἐρωτήσεις. Ἐπειδὴ δὲ σήμερον μας δίδεται διορία νὰ ἐγκαινιάσωμεν τὸ ἀλληλοδιδακτικὸν οὗτως εἰπεῖν τοῦτο σύστημα, φέρωμεν εἰς γνῶσιν τῶν ἀναγνωστῶν μας ὅτι προθύμως εἰς τὸ ἐξῆς θά καταχωρῶμεν ὅ,τι ἐρωτήσεις καὶ ἂν μᾶς κάμουν, ὡς καὶ περισυλλέγοντες κατόπιν τὰς ἀπαντήσεις·

Πόσων ἐτῶν ἀπέθανεν ὁ Ἅγιος Δημητρός, ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως καὶ τί μῆκος εἶχε τὴν γενεάαν του; Ὑπάρχει ἡ εἰκὼν του; Πόθεν ἀρέσασθε τὰς περὶ αὐτοῦ πληροφορίες;

Ἀλληλογραφία.

— Κον Γ. εἰς Α. Ρ. Ρ. Πότε θά ἔχω εἰδήσεις;
— Κον Γ. Π. εἰς Μπάρακ — Ἐλπίζω ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θά μὲ γράψετε κατὰ τὴν ὑπόθεσιν σας.

Κον Φ. Ε. εἰς Α. — Ἄν μὲ ἔγραψες ἂν ἔλαβες τὰ θεμάματα.

Ὁ κ. Στυλιανὸς Δ. Βαλβήης ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν «Νέαν Ἐφημερίδα» τῶν Ἀθηνῶν ἑμμετρον παράφρασιν τοῦ ὕμνου τοῦ Ἀπόλλωνος τὴν ὁποῖαν ἐδημοσίευσεν καὶ ὁ «Περικαστός» εἰς τὸ τῆς 12 Ἀπριλίου 94 φυλλάδιον αὐτοῦ. Ἴδού αἱ δύο ἐπικλείσεις τῆς παραφράσεως ταύτης.

Τεμάχιον ποδοτον.

Σὲ τὴν περίδοξον κίβριστήν
τὸ τέκνον τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου
τὸν καθίσταντα εἰς ἡμῶν γνωστήν
τὴν τύχην τοῦ ἀγνωστοῦ ἔτι βίου
διὰ χρησμάτων ἀγίων, ἀθανάτων
ἀπὸ τῶν βράχων τούτων τῶν ἀδάτων.
Σὲ θά ὑμνήσω. κτλ.

Τεμάχιον δευτέρου.

Ὡ κόρα, αἴτινες τὰς γλοσσὰς
τοῦ Ἑλικῶνος ἔχετε κλιτύας,
προσέλθετε καὶ μέψατε φαίδρας,
εὐώλωνι παρθέναι, εὐλογίας,
τὴν χρυσοκόμην Φοῖβον ἐξυμνοῦσθε.
τὴν Φίλον ἀδελφὸν, ὃ θεῖται Μοῦσαι.

Ἡ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» Ἔτος 18ον.

Κατὰ τὴν κοινὴν ἀμολογίαν τὸ τερπνώτερον καὶ μαρρωτικώτερον ἀνάγνωσμα τῆς τρυφερῆς ἡλικίας εἶνε «ἡ Διάπλασις τῶν Παίδων». Ὅ,τι δημοσιεύεται ἐν αὐτῇ, — μυθιστορήματα διηγήματα, δραματικά, διάλογοι μονόλογοι, μῦθοι, ποιήματα, βιογραφίαι, κτλ. κτλ. — ὅλα εἶνε συν-

τεταγμένα εἰς γλώσσαν ἀπλῆν καὶ εἰς ὕψος κομμὸν κατὰ τὰς ὑγιεινέρας παιδαγωγικὰς ἀρχὰς, ὑπὸ συγγραφέων εὐδικῶν καὶ ἀνεγνωρισμένης ἀξίας, ἐλλήνων καὶ ξένων.

Αἱ διάφοροι πνευματικαὶ ἀσκήσεις, αἱ προτεινόμεναι πρὸς λύσιν, ὀξύνουσι τὸ πνεῦμα τῶν νεαρῶν τῆς συνδρομητῶν, καὶ οἱ συγγὰ προτεινόμενοι διαγωνισμοὶ ἐξεγείρουσι τὸ εὐγενὲς αἰσθητικὸν τῆς ἀμίλλης· ἡ δὲ τρυφερά καὶ ἐγκάρδιος Ἀλληλογραφία τῆς «Διαπάλασεως» προσδίδει εἰς τὸ περιοδικὸν τοῦτο ἰδιαιτέρον ὄλωσ θελήγητρον.

Τέλος ἡ φιλοκαλία, μεθ' ἧς ἐκτυπῶνται ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» καὶ αἱ εἰκόνες, δι' ὧν κοσμεῖται καθιστῶσιν αὐτὴν φύλλον ἐξόχως καλλιτεχνικὸν καὶ ὄρατον, ὅπως πέπει νὰ εἶνε πᾶν βιβλίον προωρισμένον δι' ἀναγνώστης νεαρῶν τῶν ὁποίων μαρροῦνται ἡ καλλισθησις.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

==

Μονόλογοι, Διάλογοι καὶ Δραματίαι.

(Δι' ἐφορὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν).

Τιμᾶται δραχ. 2

(Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 2.)

Ἀπευθυντέον: Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ ἐκδότην καὶ διευθυντὴν τῆς «Διαπάλασεως τῶν Παίδων» ὁδὸς Αἰόλου 119, εἰς Ἀθήνας.

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν κ. κ. συνδρομητῶν δὲν ἐπλήρωσαν ἔτι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν νὰ τὴν ἀποστείλωσιν ὅσον τὸ δυνατόν ἐνωρίτερα εἴτε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ γραφεῖον· εἴτε ἐγχειρίζοντες αὐτὴν εἰς τοὺς Κυρίους:

- Γιαννόπουλον εἰς Ἀγκυραν
- Βεῖνόγλου » Σμύρνην
- Παναγιωτίδην » Παραμυθίαν
- Φιλ. Εὐγένην » Ἀττάλειαν
- Ἐξαρχον » Ἀρτάκη
- Θ. Κυριακίδην » Ἀγαθούπολιν
- Γ. Πετροπουλιᾶδην Βάρσαν
- Ἀθανασιάδην » Πλωμαρίου
- Κουμεντῆν ἐν Βουλγαρίᾳ

οἵτινες πᾶν εὐγενῶς ἐδέχθησαν τὴν ἀνταπόκρισιν τῆς «Ἠχοῦς».

